

עפ"ת 60828/02/16 - אברהים חבשי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 60828-02-16 חבשי נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט אמיר טובי
המערער	אברהים חבשי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. בפניי ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (סגן הנשיא, כב' השופט א' גופמן) שניתן בתיק פ"ל 6715-10-14 ביום 22.2.16. הערעור מופנה ביחס לרכיב הפסילה בפועל בלבד.

2. בפתח הדברים אציין כי המשיבה לא התייצבה לדיון שהתקיים בפניי היום (31.3.16) מחמת שביתת הפרקליטים שהוכרזה אמש. יחד עם זאת, ראיתי לדון בערעור לגופו, גם בהעדר המשיבה, וזאת בהתאם לסמכותי על פי סעיף 208 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982.

3. המערער הורשע על ידי בית משפט קמא, על פי הודייתו, בנהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא רישיון נהיגה וללא תעודת ביטוח ברי תוקף.

בעובדות כתב האישום נאמר כי ביום 8.6.14 נעצר המערער לביקורת על ידי אנשי משטרה בעודו נוהג ברכב משא. אותה בדיקה העלתה כי המערער נהג ביועו שהינו פסול, זאת לאחר שבתאריך 7.4.14 נפסל בנוכחות בא כוחו, בבית משפט לתעבורה בתל אביב, מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים, ולא הפקיד את רישיונו.

4. בגזר הדין קבע בית משפט קמא כי מתחם הענישה לעבירה של נהיגה בזמן פסילה נע בין מאסר מותנה למאסר בפועל של 8 חודשים ופסילה לתקופה ארוכה. בבואו לקבוע את העונש בתוך מתחם הענישה, הביא בית משפט קמא בחשבון את הודייתו של המערער בהזדמנות הראשונה ואת העובדה כי אין למערער הרשעות קודמות בעבירות דומות. על המערער הוטלו 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים, קנס בסך ₪ 2,500 ופסילה בפועל מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של שנתיים החל מיום 12.4.15, מועד בו נפסל עד תום ההליכים. בנוסף, הוטלה על המערער פסילה מותנית לתקופה של שנה לבל יעבור משך שנתיים עבירה של נהיגה בזמן פסילה או ללא רישיון נהיגה בתוקף מעל שנה.

5. הערעור מופנה, כאמור, רק כלפי רכיב הפסילה בפועל. לטענת המערער, פסילה בפועל למשך שנתיים מהווה עונש מכביד וקשה שאינו מידתי וחורג ממדיניות הענישה הנהוגה. נאמר כי עד לפסילתו, היה המערער נהג בחברת "עוף טוב" ומאז נפסל הפך לעוזר פורק, דבר שפגע בשכרו באופן ניכר. מדובר במי שמפרנס אם אלמנה וכן אישה ושני ילדים, וגדיעת מטה לחמו פגעה קשות בו ובבני משפחתו.

6. לאחר שבחנתי טענות המערער ושקלתי את נסיבותיו, לא מצאתי מקום להתערב בעונש שהוטל על ידי בית משפט קמא.

בהתאם להלכה מושרשת מימים ימימה, ערכאת הערעור אינה מתערבת בעונש שנקבע על ידי הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים בהם סתה הערכאה המבררת באורח קיצוני מרמת הענישה המקובלת בנסיבות דומות או כאשר מדובר בטעות של ממש שנפלה בגזר דינו של בית משפט קמא (ראו לדוגמא: ע"פ 2848/14 סיגר נ' מדינת ישראל (12.11.2014); ע"פ 7212/14 פלוני נ' מדינת ישראל (25.1.16) וע"פ 8761/14 בן יצחק נ' מדינת ישראל (14.1.16)).

לא מצאתי כי בעניינינו חרג בית משפט קמא בעונש הפסילה בפועל שהשית על המערער, מרמת הענישה הנהוגה והמקובלת באותן נסיבות. מדובר בעבירה חמורה המבטאת זלזול בצווי בית המשפט. בהיותו נהג מקצועי שפרנסתו תלויה באחיזה בהגה, שומה היה על המערער להיזהר שבעתיים, להקפיד על קיום צווי בית משפט ולכלכל את צעדיו והתנהלותו היטב. על חומרתה של העבירה בה הורשע המערער, עמד בית המשפט לא אחת. כך למשל ברע"פ 665/11 אבו עאמר נ' מדינת ישראל (24.1.2011) שם נקבע כי:

"עבירות נהיגה בפסילה וללא ביטוח וללא רישיון, יש בהן לא רק דופי פלילי אלא אף מוסרי כפול: הסיכון המובהק לעוברי דרך (וגם לנוהג עצמו), וזו עיקר, וכן קשיים במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים אם אלה יקרו חלילה בעת נהיגה כזו; ראו למשל סעיפים 7 ו-12 לחוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975, ומכל מקום הטלתם על קופת הציבור".

בע"פ 6115/06 מדינת ישראל נ' אבו לבן (8.5.2007) נקבע כי:

"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה, מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית המשפט; הוא מוכיח כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב (רע"פ 410/04 מזרחי נ' מדינת ישראל (7.3.2004); רע"פ 7019/04 אופיר נ' מדינת ישראל (12.8.2004); רע"פ 9399/04 קרקי נ' מדינת ישראל (30.1.2005); רע"פ 3878/05 בנגוזי נ' מדינת ישראל (26.5.2005); רע"פ 7523/06 מואסי נ' מדינת ישראל (25.9.2006). על כן נקבע בסעיף 67 לפקודת התעבורה כי מי שהודע לו כי נפסל מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה וכל עוד הפסילה בתוקפה, הוא נוהג ברכב שנהיגתו אסורה בלי רישיון לפי פקודה זו... דינו - מאסר שלוש

שנים".

7. נוכח הקביעה כי עונש הפסילה בפועל שהושת על המערער, על ידי בית משפט קמא, הינו עונש מידתי
בנסיבות העניין, וכזה העולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנוהגת, דין הערעור להידחות וכך אני
מורה.

ניתן היום, כ"א אדר ב' תשע"ו, 31 מרץ 2016, בהעדר הצדדים.